

REDACȚIA
și
ADMINISTRAȚIA
Str. Academiei No. 8
BUCUREȘTI

FOAIA

NUMERUL 2.

POPULARA

PUBLICAȚIE SEPTEMANALA

SUMARUL :

Succesul nostru.—Primejdii la care ne expune necurătenia de d-na dr. E. Kaminsky. — Poesii de H. Heine. — Societatea moldovenescă la 1.600 de Al. V. G.—Convorbiri săptămânale de Un bun român.—Alimentațiunea copiilor de N. Mariescu.—Ce să se facă fetele noastre.—Bucureștenii de D. Karr.—Viața veselă de Tirbușon.—Moș Gheorghe de I. Georgescu.—Vestitul Bosco.—Cronica evenimentelor. etc., etc.

Ilustrațiuni : Jiquide, caricaturizat de el însuși.
O gheată greu de scos. — La restaurant.

ABONAMENTE :

Pe an în țară.....5 lei
» » » străinătate.....7 »

ANUNCIURI :

Pe pag. 8-a rîndulbani 50
» » 7-a » lei 1.—

SUCCESEL NOSTRU

Apariția ziarului nostru a fost evenimentul săptămânei, atât pentru redactorii «Foaiei Populare» cât și pentru publicul cititor.

Mărturisim, că nu ne-am așteptat la atâta succes, moral și material.

Nici apărută de sub tescurile imprimeriei, zeci de vânzători așteptați să ia noua publicațiune, pe care apoiu, cu grabă și entuziasm, să o strige pe toate stradele capitalei.

«Foaia Populară» a atins succesul pe care, suntem siguri, încă nici o foie săptămânală, nu l'a ajuns încă : ea s'a vîndut, într'o singură zi, în capitală, în 5.500 de foi ; iar din province, mulți din deștări de ziare, ne scriu să le mai trimitem peste foile deja expediate.

O modestie bine explicită ne împiedică a ne pronunța asupra cauzelor multiple ale acestui succes.

Fără să accentuăm asupra conținutului, «Foaiei Populare», vrem numai să arătăm cele ce credem noi că a îndemnat publicul să ne facă o așa de frumoasă primire.

Era resimțită la noi în țară necesitatea unei foi hebdomadare, enciclopedice, care, în cele 8 pagini ale sale, să coprinză de toate și pentru toți. Fără mari pretențiuni, scrisă într'un stil ușor, nefiind un asil pentru infirmii literaturii, nici un leagăn al copiilor lepădați de muse, «Foaia Populară» și-a propus să se facă utilă cititorilor și abonaților săi, prin conținutul interesant și variat.

Apoiu, estinătatea acestei publicațiuni ? Căci până acuma n'a fost încă în țară, absolut nici o publicație serioasă,

JIQUIDI

Iată pe simpaticul nostru caricaturist, așezat pe coșul unei case, de unde vede tipurile bucureștene. De gât are o chitară căci Jiquidi e și musicant în orele libere.

săptămânală, cu 5 lei abonamentul pe an.

Capitala și țara n'a avut ocaziunea

a lua, pentru 10 bani numărul, un ziar literar-științific. Și dacă acuma are, este că direcțiunea acestui ziar face sacrificiile care se văd, având concursul unui întreg comitet,—concurs și material și moral.

Vrem să dăm familiilor, tinerilor, tuturor, pentru un preț modest, o publicație bună, sănătoasă.

Acesta e țelul nostru și încurajarea ce am avut la numărul întâiu al «Foaiei Populare» ne întărește forțele de luptă.

Aceste două puncte : conținutul variat și estinătatea publicațiunii, credem, sunt motivele cari au conlucrat la succesul „Foaiei Populare“.

Dacă, la primul număr n'am făcut obicinuitul program, cu care ori-ce publicație intră în viață, un fel de act de identitate, era că n'aveam nevoie. Programul va fi coprișul numerilor noastre, din ce în ce îmbunătățite, înfrumusețate. Cu o pleiadă de scriitori și zariști amici, cari ne dau concursul lor, cu adesiuni ce primim zilnic de la toți aceea cari poartă de mai multă vreme condeiul, și cu apariția de lungă durată, stabilită printr'un contract între editori, existența «Foaiei Populare» e asigurată, iar ținta noastră va fi ușor de atins.

Presa întreagă—carei îi suntem datori mulțumiri,—a salutat cu cuvintele cele mai elogiöse apariția noastră.

Din province, d'abia apăruiți, ne-au venit o mulțime de cereri de abonamente, însoțite de scrisori cu vorbele cele mai măgulitoare la adresa publicațiunii noastre.

Nimic nu ne împiedică dar a zice : Vom trăi!

„Foaia Populară“.

PRIMEJDIILE

LA CARE NE EXPUNE NECURĂȚENIA

Orî ce materie, care nu ne mai poate servi și care poate deveni vătămătoare organismului nostru, se numește *murdărie*; așa dar, întreținerea curăteniei în casă și în curte e necesară nu numai din punctul de vedere estetic, dar mai cu seamă din punctul de vedere igienic.

În adevăr, o casă în care nu se îngrijește de curătenie, devine în foarte scurt timp un focar de infecție, nu numai pentru cei cari locuiesc într'nsa, dar și pentru întreaga vecinătate.

Murdăria, care se adună într'o locuință rău întreținută, constă mai ales din *praf, lături, gunoae, și gaze*, datorite descompunerii acestor două din urma precum și a altor materii organice. Vom spune câte-va cuvinte despre fie-care din ele :

a) *Praful* este o adunătură de un număr mare de mici particule solide, unele de natură neorganică și altele de natură organică. Printre cele d'întii găsim particule de pământ, de cărbuni, de silice, de fer, de piatră, de var, de gips etc. iar printre cele de al doilea, firisoare de păr și de lână, diferite celule animale și vegetale, grăunțe, germei de criptogame, spori de diferite feluri de ciuperci și în fine mici organisme de natură vegetală, cunoscute sub numele de *microbi*.

Praful este vătămător sănătății prin acțiunea sa mecanică asupra organelor respiratorii, căci îngrămădindu-se în plămâni, dă naștere la diferite boale și mai ales la un fel de *oftică*, foarte răspândită printre acei lucrători cari sunt expuși a inspira praf, cum sunt de ex: cei cari lucrează în minele de cărbuni, ascuțitorii de cuțite, sculptorii și tăetorii de piatră, plăpumarii etc. dar mai cu seamă prin influența microbilor.

Numărul acestor din urmă, într'o cantitate dată de aer, variază după localități; în centrele mari sunt mai mulți decât în orașele mici și în sate, în locurile nelocuite numărul lor este foarte redus. În termen mijlociu însă s'a calculat că se găsesc cam 100 de microbi pe metru cub de aer. Numărul lor e adesea însă mult mai mare, ast-fel în sălile de spital se găsesc până la 70,000! Văzuți sub microscop (cu ochii liberi nu se pot distinge, de oare-ce sunt prea mici), microbii se prezintă sub diferite forme. Ei se reproduc cu o repeziune foarte mare, — s'a calculat că un singur microb, pus în condițiuni favorabile pentru dezvoltarea sa, poate da naștere, în 24 ore la câte-va milioane de indivizi noi. Unii dintre dânșii dau naștere la boale molipsitoare: cum sunt *febra tifoidă* sau *lingoarea*, *oftica*, *angina difteriei*, *dalacul*, iar alții la diferite fermentațiuni.

b) *Lăturile* se compun din apă care ține în soluțiune și în suspensiune o mulțime de materii organice animale și vegetale.

c) *Gunoii* se compune din părți organice animale și vegetale mai mari pro-

venite în general din rămășițele netrebuintoase, de bucătărie.

d) *Gazele* se nasc din fermentațiunea putredă a lăturilor și gunoaielor, precum și a materiilor excrementițiale din haznalele latrinelor rău construite. Dintre aceste gaze unele, precum este *hidrogenul sulfurat*, sunt foarte otrăvitoare: ele omoară când există în proporțiune ne 1 % din aerul inspirat; altele sunt iritante pentru ochii și organele de respirațiune, și otrăvitoare tot d'o dată, precum este *amoniacul* (spirtul de țipirig) provenit din descompunerea materiilor albuminoide sau azotoase, precum e urea din urină. Acest gaz poate produce chiar moartea, când se află într'o proporțiune mai mare în aerul atmosferic, și, în fine, altele mai puțin otrăvitoare și neiritante, dar cari produc moartea prin asfixie, când se află în cantitate considerabilă în aerul atmosferic, prin faptul că nu întreține respirațiunea. Astfel e *anhidrida carbonică*.

Din cele de mai sus reiese, că trebuie să înlăturăm, cu ori-ce preț, acumularea de praf și de gunoae în locuințele noastre; să împedim, pe de o parte, prin construirea de privăști sistematice, petruderea gazelor în camerile noastre de locuit, iar pe de alta să neutralisăm, prin substanțe desinfectante, pe acelea cari se produc în haznale, și să nu vărsăm lăturile în curte, în jurul casei, căci ele pătrund în pământ, prin porii acestuia, și depun acolo părțile solide, organice, pe cari le țin în suspensiune. Aci, acestea se descompun, dând naștere la gazele despre cari am vorbit mai sus și cari adesea se degajează în atmosferă.

Substanțele solubile din lături pătrund cu acestea din ce în ce mai adânc, până ajung în pătura de apă subterană pe care o infectează, stricând ast-fel apa din puțurile din vecinătate, ba chiar, și otrăvind-o; căci s'a descoperit că unele materii organice, cum sunt cele albuminoide, putrezind, dau naștere, între alte produse de descompunere, și unor substanțe foarte otrăvitoare, numite ptomaine. Dar, acésta nu e totul. Microbi se dezvoltă mult mai bine într'un mediu în care se află substanțe organice în putreziciune decât într'altul; ast-fel fiind, e de ajuns ca câți-va microbi patogeni (născătorii de bôlă) se cază, din întâmplare, într'un asemenea teren, unde găsind toate condițiunile priincioase pentru dezvoltarea, creșterea și înmulțirea lor, ca și dea naștere la milioane și trilioane de ființe asemenea lor, cari, răspândindu-se în atmosfera înconjurătoare, vor produce o adevărată epidemie printre locuitorii din vecinătate. Răspândirea microbilor din pământ în atmosferă se face foarte ușor, mai ales în timpul verei, mulțumită faptului că pământul în care se află se usucă și prin frecarea sa de picioarele ómenilor și ale animalelor, precum și de rótele trásurilor, se reduce în pulbere și se ridică în aer împreună cu microbii patogeni pe cari îi conține.

Dr. Ermina Kaminski.

HEINRICH HEINE

IN OCHI-ȚI

*În ochi-ți când privirea-mă las
Mă uită ori și ce necas,
Iar când gurița îți s'erut
Rămân de fericire mut.*

*Și când te strâng la al meu pept
Îmi pare rău că aștept,
Iar când îmi zici: «Cât te iubesc!»
Atunci pe plânsel mă pornesc.*

CÂND DOI SE DESPĂRȚESC..

*Când doi se despărțesc, atuncea
Ei mânele își strâng,
Și neștiind ce au ei singuri,
Oftază, plâng și plâng.*

*Noi, când ne-am despărțit, iubito,
N'am scos nici un suspin —
Durerile și suferința
În urmă toate vin.*

SE IUBEAM!

*Se iubeam cu infocare
Însă nu-și mărturiseam;
În ascunsa lor iubire
Dușmănește se priveam,
Și de-amor să se consume
Ei voiam.*

*Într'o zi se despărțiră,
Doar în vis s'au mai zărit —
Dragostea ei nu și-au spus-o —
De-așa dor nețermurit.
Dupe-o vreme de durere,
Au murit.*

Traduse de Ilie Ighel Deleanu.

Între două prietini:
— Cât te costă o țigare de care fumezi?
— 20 de bani.
— 20 de bani? Și câte fumezi pe zi?
— 7-8 aproximativ.
— 7-8!... Care va să zică 1.50 pe zi. Și fumezi de mult?
— De vre-o 20 de ani.
— Ce de bani cheltuiți! Ai fi putut cumpăra o casă cu bani ăștia, zise prietenul care nu fuma.
Cel alt tăcu.
Întrară într'o cafenea.
— Ia ascultă-mă, tu fumezi? întrebă fumătorul.
— Ferescă-mă Dumnezeu!
— Și de câți ani ești?
— De 40.
— Atunci, gugumanule, ia arată-mi casa care ți-ai cumpărat-o!...

INTREBARE CU PREMII

Se acordă trei premii la cele d'întăiu trei răspunsuri bune la următoarea întrebare:

De ce calendarul, și de când, începe anul nou cu 1 Ianuarie.

Răspunsurile se primesc până la 10 Februarie.

Premiile sunt câte un volum din „Poesiile unei Regine“ versuri de Carmen Sylva, traduse de d. Ilie Ighel Deleanu, prețul 3 lei volumul.

SOCIETATEA MOLDOVENEASCA

PE LA JUMĂTATEA SECOLULUI AL XVII

Pe la jumătatea secolului al XVII, arhiepiscopul de Marcianopole, Marcus Bandinus, face o vizită generală, în anul 1646, bisericilor catolice din Moldova; despre această vizitare scrie o amănunțită dare de seamă către papa Inocențiu al X. La finele acestei epistole, el face o descriere a Moldovei și a societății Moldovenești de pe acel timp, carte pe care o intitulează «*Descriptio rerum Moldaviearum*».

Din Decembrie și până'n Martie 1647 Marcus Bandinus se află în Iași. Acest oraș, cu 15 mii de case și 28 mii locuitorii, afară de boeri și slujitorii și afară de cei 20.000 de oșteni ai principelui, cu 60 de biserici cu turnuri înalte, cu monastiri frumoase, care foarte prezintă ochilor o oare-care majestate, apare celor care-l privesc lung, zice Bandinus „*Quasi nova Roma*” (ca și o nouă Romă); dar la intrarea în oraș nu întâmpini de cât colibe și bordeie; nici chiar boerii cei mai bogăți nu au palate așa de splendide, ba, pereții caselor lor sunt din lemne lipite cu lut.

Nu erau luxoși boerii secolului al XVII în construcții de palate; ținea însă a se împodobi cu haine scumpe.

Ospețile strălucite nu erau în deprinderea boerilor, ba la nevoie erau frugali. Bandinus se miră că a văzut în mai multe rânduri bărbați de bun neam stând lângă fântână și mâncând cu lăcomie bucați de pâine uscată muțată în apă. În timp de campanie se hrăneau și mai rău: dacă lipsea pâinea ei beau mult timp lapte de epă; dacă nu aveau nici acest lapte mâncau carne de cal.

Iași, erau pe vremea lui Bandinus, o importantă piață comercială în răsăritul European, căci din Turcia, Tartaria și din Moscova veneau foarte multe felurite mărfuri, de unde iarăși se transportau în Polonia, Ungaria și Transilvania diferite lucruri, de împodobire, turcești.

Pe Moldovenii în genere el îi descrie că sunt: vigoși din firea lor, vioi, inteligenți, dedați la pradă, bunii militari, foarte răbdători la frig și la căldură și răbdând de foame și de sete câte două sau trei zile.

Admiră apoi educația fizică a copiilor pe care el îi găsește că suportă cu înlesnire asperitățile vremei: ei se joacă prin zăpadă înaltă sau se dau pe gheață cu picioarele goale, îmbrăcați numai într'o cămășuță subțire de pânză; ba, unii din boeri, fac cu aceasta un sistem de educație: ei expun pe copiii lor într'adins, căci dacă copiii pot răbda mult timp fără să se plîngă e semn că vor fi bunii militari.

A fi oștean, a ști să se bată, a înfrunta primejdia: erau principalele preocupări a tuturor moldovenilor, ori de câte ori Vodă striga în leafă.

Moldovenii mai erau cei mai ospitalieri din Valahia, afară de cei megieși cu Polonia cu a cărei obiceiuri s'au imbuibat Moldovenii, în cât nu dau nimic fără bani; în colo însă, în toată Moldova poate un călător să voiajeze fără merinde, căci Moldovenii

da cu plăcere călătorilor cele ce au pe la casele lor: pâine, ceapă, brânză, lapte și alte de aceste asemenea. Acestea numai dacă streinul se pormă cuviincios căci, la din contră, mult mai ușor Moldovenii le dă: pumni și ciomege de cât mănecare («*Pugnos et baculos quam comestibilia*»).

Din punctul de vedere cultural, Bandinus judecă în genere cam aspru poporul Moldovenească.

Dintre credințele și obiceiurile Moldovenilor, Bandinus vorbește mai cu seamă de respectul cu care Moldovenii onorau în special pe sfânta Vineri: «Orbeste cred cei mai mulți că mai mic păcat este a înjura pe D-zeu de cât pe sf. Vineri; cerșetorii primesc foarte mari pomeni în numele sfântei Vineri».

Strălucirea orientală a curții lui Vasile Lupu e admirată mult de Bandinus. Acel palat, de și după exterior nu pare a fi tocmai strălucitor, înăuntru însă pereții încărecați de aur și de argint, acoperiți cu corone și cu tapiserii de mătase, jețurile acoperite cu in și împodobite cu măciucă de aur și argint pe la capete, nobilii îmbrăcați cu haine scumpe orientale,—tote acestea dedeau o majestate regală Principelui și făceau ca Curtea Moldovenească să pară umbră, nu imitatoare Curții Sultanului din Constantinopol.

* * *

La solemnitatea hobotzei, 6 Ianuarie 1647, a asistat și Bandinus cu mai mulți preoți catolici. Era o serbare mare la care asista însuși Principele cu soția și copiii săi, precum și toți boerii. Bandinus descrie această serbare într'un capitol aparte.

„La Virgilia epiphaniae — Boboteză—ese întregul cler întru întâmpinarea Principelui și a Curții sale. Douăspre-zece copii, învesmântați cu stehare (*Angelica habitu*) precedau corul preoților, împreună cu 3 regi încoronați, cari reprezentau misterul serbarei; doi copii cu înfățișarea plăcută purtau soroarele și luna, făcute din lemn, ast-fel: soroarele îmbrăcate cu aur răspânda raze strălucitoare și era aplecată spre copil, încât fruntea și figura acestuia apăreau într'o culoare roșiatică, ca și cum ar fi salutat pe Principe. De asemenea, fața plină a unei argintii, umbrită cu noursăi subțiri, lumina, împodobită ca o coronă, ast-fel, încât fruntea și figura copilului înșelau arta pictorului și înveselea ochii Principelui și a Curții sale.”

În fine Principele se așează în tronul său, iar boerii săi, fie-care după rangul său, aveau locuri hotărâte.... Două copii ținea scuturile cu insignele Principelui și ale Țerei, dinaintea tronului Principelui, în fața Curții sale.... apoi, școlarii educați de către preoți esuții, cântau. După icona Maicii Domnului un copil de 7 ani, îmbrăcat în stehar, cu o înfățișare grațioasă și împodobit cu o coronă, începea a cânta cu o voce clară, pe românește: „Mărire întru cei de sus lui D-zeu.” Pe acesta îl urma un preot esuit, care printr'o cuvântare latină, se adresa felicitând pe Principe.

Pe când acesta pronunța felicitarea, în fața Principelui și a curtenilor săi, un copil de 8 ani, că și cum ar fi smuls discursul din gura preotului,

spre mirarea tuturilor, cumpănindu-și vocea și gesturile, continuă în latinește. După ce și acesta isprăvi, înaintă un alt copil ca de 12 ani, care vorbind românește, gesticulând, mișcându-și întregul corp spuse multe; Principele cu fața veselă îi suridea, iar Mitropolitul și Vlădicii uneau la acele felicitări forte adesea și vocea lor exclamând: Amin! Amin!

Apoi au mai urmat și alți copii cu urări de felicitare pentru Principe.

Aceste urări au plăcut întregii Curți de boeri, dar mai ales Principelui care nu și-a întors nici de cum capul de la copiii ce recitați; surizând a ascultat totul până la sfârșit, când porunci boerilor să ofere copiilor vin din pahare de aur.

A doua zi, Principele veni cu mai mare pompă, împreună cu soția, cu doi copii ai săi și cu totă Curtea, atât a Principelui cât și a Prințesei.

După terminarea festivității și sfințirii apei, Bandinus spunea că el și cu cei-l-alți preoți catolici însoțiți de 12 școlari și de cei trei regi-magi (cum tribus regibus-magis) au plecat spre casa parohială mergând în ordine printre mulțimea forte mare de omeni, iar copiii în haine noi de sărbătoare, erau înaintea cortegiului cântând românește și latinește, și ast-fel ajunseră la casa parohială.

Al. V. G.

CREDINȚI RELATIVE LA PREVEDEREA TIMPULUI

Când imboboceste toamna liliicii, are să fie toamnă lungă.

Când este ernală și vacile sburdă, are să viscolască.

Când mâța stă în fundul sobei (cuptor) are să fie frig.

Când se scaldă (joacă) vrăbiile în colb, are să plouă.

Când umblă multe ciorii sburând pe sus, are să ningă.

Când sarea se umezește, are să se strice vremea.

Când înfloresc florile toamna, are să ningă degrabă.

Când te mănâncă puricii ziua, plouă de grabă.

Când te mănâncă în urechi, plouă.

Când gămile se scaldă în nisip, plouă degrabă.

Când cântă cocoșii înainte de mezul nopții, are să fie moloșag (moină).

Când asfințește soroarele se observă un nor. Dacă acest nor să află în stânga soroarelor, atunci are să fie frig, iar de e în dreapta, atunci are să fie cald.

Când visezi șerpe, a doua-zi are să bată vînt.

Când visezi foc, a doua-zi are să fie cald.

Când cântă gămile în pătură are să plouă.

Când visezi oi, are să ningă.

Când furnicile își fac mușuroarele sus pe de erva, erna va fi gerosă.

Când soroarele n'a asfințit peste tot și a căzut rouă grosă, va fi vreme bună.

Când înfloresc strigoiia, erna viitoare va fi vreme bună.

Când arde șgura de pe fundul ceanului, are să plouă.

Când arde funinginea de pe horn, se schimbă vremea.

Când apele curgătoare vuesc plăcut și lin, va fi vreme bună.

Să nu rupi erva sau să svirlă cu pere, mere, căci în vara aceia va bate piatra.

ALIMENTATIUNEA COPIILOR

Buna alimentație a copiilor dă, netăgăduit, cele mai frumoase rezultate în aparițiunea dinților la copii; ea întărește forțele fizice, dă vigoare copilului și îl ferește de alte accidente, carii s'ar opune dezvoltării și aparițiunii dinților.

Cum trebuie alimentat copilul? Chestiunea e veche și tot-d'auna de actualitate. Observațiunile oamenilor competenți, când sunt ascultate, dau rezultate bune, iar greșelile cele mai mici aduc supărări și sfârșituri adesea funeste. Toate organele copilului sunt atât de sensibile și susceptibile, și în alimentație ne trebuie atâta grije și scrupulozitate, că sfaturile, ori-când, sunt bine venite și oportune.

Se cunosc trei moduri de alimentație a copilului, zice dr. Gaultron de la Batte: alimentația naturală, mixtă și artificială. Alimentația naturală încă recunoaște două alte moduri: alimentația de la mamă și alimentația de la doică; din aceste două moduri, primul este singurul care corespunde mai bine scopului naturii. În adevăr, raporturile intime ce există între mamă și copil, nu pot înceta brusc, imediat după naștere, fără să turbure cât-va sănătatea noului născut. E bine ca, după naștere, care forțează schimbarea mediului fizic, să rămăe același, cel puțin, mediul nutritiv al copilului.

În afară de defecte organice sau de constituție, ori-ce mamă, e datoare să-și alăpteze copilul său; cu atât mai mult, când e sănătoasă și robustă. Să nu fie nici o dată mamă pe jumătate, căci rolul mamei, nu s'a sfârșit o dată cu nașterea copilului; să nu dea înapoi de la sacrificii: dureri, insomnii, oboșeli; o adevărată mamă e tot-d'una susținută în împlinirea rolului ei, de sentimentul datoriei. Să lase la o parte pentru câte-va luni, balurile și seratele atracțioase, cari o usează mai mult decât îngrijirile ce dă copilului ei.

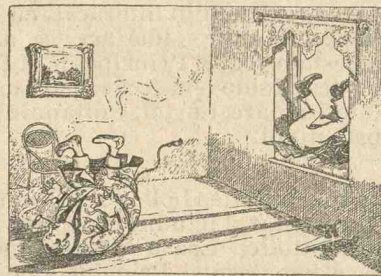
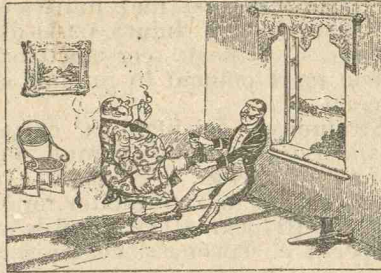
Altă dată era pentru mamă o durere ca să se separe de copilul ei; trebuiau motive serioase ca să o decidă la aceasta. Astăzi, din nenorocire pentru copii, e la modă ca în fiecare casă doica să alăpteze copilul.

Nu scrii nici de cum răndurile de mămă sus pentru mamele cari se găsesc în imposibilitate de a-și exercita frumosul lor rol, ci pentru acele mame cari sacrifică bucuriilor lumești, viitorul copiilor lor.

Știu doamnele, că în această practică intră foarte puțină moralitate? Imi place să cred că nu, și cu toate acestea faptul este adevărat. Câte fete ar rămănea oneste, dacă, după greșeala lor, n'ar avea resursa să vie să alăpteze copiii unor mame! Din resursa aceasta se face foarte-adeșea o speculație și se încredințează copii, ca să fie alăptați cu lapte adesea provenit de la o doică coruptă de viții!

S'ar evita multe regrete, multe lacrimi, dacă toate mamele și-ar înțelege frumoasa lor misiune, și mai cu seamă dacă s'ar decide s'o împlinească. Dar exigențele rău înțelese ale societății, e o piedică. În fața acestor fel de consilii, multe mame rid; sunt cu toate acestea consilii drepte și bune, dictează numai de dragostea ce fie-care trebuie să aibă pentru copil, atât de vrednic de interes, mai cu seamă când suferă.

D-st. N. Mariescu.

O gheată greu de scos

VIAȚA VESELA

DIN ALBUMUL UNEI DOMNISOARE

Patru sunt cari mă curtează:
Nicu, Gheorghe, Vlad și Dan,
Toți vor să le fiu nevastă
Și mă plictisesc d'un an.

Nicu e ca o mămuță,
Și lipsit de manieră,
Gheorghe 'i sărăcuț, de unde
O să 'ți dea câte îi ceri?

Apoi Vlad e blond, și mie
Bruni 'mi plac, ce o să 'i fac?
Dan ar fi ceva, dar, totuși,
Nu imi este de pe plac.

Câte-și patru varsă lacrimi,
Mâna vor ca să le dau,
Însă pe-unul câte unul
I-am respins. . . Nu voi să 'i iau.

După 20 ani

Stau tristă, în tăcere,
Ved timpul cum trecu,
Mă 'ntreb: nu vine nimeni?...
Echou 'mi zise: nu!

Dan e 'nsurat cu alta,
Trăește fericit;
Vlad a plecat din țară;
Iar Gheorghe a murit.

Chiar Nicu, pân' și dansul,
L'ași lua, să vie-acu,
Dar nici el nu mai vine,
Și el azi zice: nu!

Tirbușon.

CE SA SE FACĂ FETELE NOASTRE?

Câți dintre cititorii noștri n'au fete, dacă sunt părinți, surori, dacă sunt frați. Și ce înseamnă o fată în casa omului, vai! numai noi părinții de familie, o știm.

Iată că un german d. Wild-Queisner, publică în Vestfalia o carte cu atrăgătorul titlu «Ce să se facă fetele noastre» — Was soll unsere Töchter werden—De sigur, bietul neamț trebuie să aibă cel puțin o duzină de fete în casă, de și-a bătut atâta capul în cât să găsească o soluție la marea chestiune feminină.

Autorul cărții în chestiune, spune că părinții germani au priceput că băieții lor ușor, ușor se pricopsesc, pe câtă vreme fetele, ori-cât de frumoase, gospodare, și educate ar fi, dacă n'au câte-va zecimi de mii—după cum e și fata—apoi rămân tot acasă, de păzește să nu se stingă focul din vatră.

Băieții își pot alege fel de fel de meserii, să plece din țară ca să-și găsească norocul aiurea, să se însoare cu zestre și să 'și creeze ast-fel o situație. Dar fetele? Ce-ați zice D-voastră de o fată care ar pleca în America să-și găsească viitorul. Ei așa! Ați crede-o?

Și, bazat pe acest fel de raționament ca cel de sus, d. Queisner a cugetat cari ar fi meseriile ce ar putea fi îmbrățișate de fete, fără a se compromite, după cum convențiile sociale le cer a-și susține onoarea. El a alcătuit o listă de 32 de meserii, care ar putea fi îmbrățișate de femeii, negreșit dupe capacitatea și educația fiecăreia.

Iată această faimoasă listă:

I *Profesiuni domestice*: 1) Damă de companie; 2) Guvernantă; 3) Intendentă; 4) Îngrijitoare la grădini de copii; 5) Soră de caritate.

II *Profesiuni comerciale*: 1) Casieră; 2) Comptabilă; 3) Vânzătoare. 4) Modistă; 5) Voiagioare de comerț; 6) Girantă 7) Cusutoreasă.

III *Profesiuni publice*: 1) La telegraf și poștă 2) la telefon; 3) la căile ferate; 4) Institutitoare.

IV *Profesiuni savante*: 1) Doctor 2) Avocat 3) Agronomă 4) Ziaristă; 5) Dentistă.

V *Profesiuni artistice*: 1) Profesor de muzică; 2) Pictor; 3) Actriță; 4) Scriitoare.

VI *Profesiuni artistice-industriale*: 1) Pictoră pe porcelan; 2) Pictoră pe sticlă; 3) Pictoră pe stoffe; 4) Litografă; 6) Profesoare de dans și 7) Fotografă.

Bune toate, dar, după cum scrie autorul, spre a îmbrățișa vre-una din aceste profesii, apoi trebuie ca fetele noastre să renunțe la piano, canto și celelalte arte de agrement. Ei și? La urma urmei, ia spuneți-mi, domnilor cari v'ați însurat cu femeii artiste în piano, sau canto, cari făceau muzică numai de plăcere, oare multă vreme nevestele D-voastră v'au mai cântat? Eu cred că nu, căci odată fetele când se mărită, pun capacu la pian, și lacăt vocei. Au ele altă muzică de făcut: aceea a tigăilor sau a copiilor.

Dintre cele 32 de profesii enunțate

rate de d. Queisner cele mai multe sunt practicate și la noi de fete sau femei, cu succes și cu bune fotoase.

Și, nu e mirare, cum lupta pentru existență se înăsprește pe zi ce trece, să ajungem și la ziua când vom vedea femei nu în cele 32 de profesii e-numerate de Queisner, dar în 132 și cine știe—pe noi bărbații, prăjind chiftelele sau legănând copiii.

Un familist

CONVORBIRE SEPTEMANALA

Ce trebuie să facem. — Vă spunem în convorbirea precedentă, că Apusul a avut asupra țării noastre o înrîurire covârșitoare, din nenorocire însă dezastroasă.

Și această înrîurire s'a manifestat nu numai în viața publică, dar și în viața privată, în viața intimă a fiecărui din noi.

Care să fie oare cauza că civilizația occidentală, în loc să ne facă bine, ne-a adus un foarte mare rău?

Răspunsul l'am dat, în parte, în numărul trecut, cînd am susținut că «obiceiurile Apusului s'au altoit peste ale noastre, patriarhale, inerente rasei și împrejurărilor sociale, și au dat naștere la un vâlmășag de idei și porniri ciudate».

Influența Apusului n'a găsit la noi, o împotrivire conștientă, un spirit de discernare, o inteligență luminoasă, cari isvorăsc numai din cultură, ci ca niște copii *am imitat* numai.

Imitarea aceasta ne-a fost fatală. Ei datorim răul de care astăzi suferim și de care nu putem scăpa, de cit prin cultură și printr'o educațiune eminamente națională.

Trebuie de ținut socoteală, și în largă parte, de caracterul rasei, de obiceiurile și apucăturile ei, în direcțiunea ce se imprimă creșterii și educațiunii tinerilor generațiuni.

Incontestabil, toate țările mici suferă, fatalmente, înrîurirea celor mari și fără voce se învîrtesc în orbita acestora. În viața popoarelor se petrec aceleași fenomene ca și în sistemul planetar.

Este însă un exemplu viu în Istorie, al unei țări, care n'a rămas refectară curenților de civilizațiune, dar în acelaș timp, și-a păstrat intact patrimoniul caracterului ei național.

Această țară fericită este Elveția, iar mijlocul simplu, care a făcut această misiune, este *educațiunea* familiară și cea care se capătă în școală.

Iată un exemplu, ce ar trebui imitat și la noi.

Mamelor, și apoi dascălilor, de orice grad, le revine datoria de a sădi în sufletele copiilor dragostea pentru tot ce este *al nostru*, să le infiltreze în inimă cultul pentru neamul lor și pentru obiceiurile lui. Civilizația apusană, cuceririle științei să ne servească numai pentru a ne arma mai bine în marea luptă de concurență dintre popoare. Ea însă nu trebuie să ne schimbe

firea noastră, caracterul rasei, obiceiurile și deprinderile, ce ni s'au transmis prin moștenire, din veac în veac și pe cari datorii suntem să le transmitem neatinse și neintinate, generațiunilor cari vor veni după noi.

Supun aceste aprecierii pretențioase meditațiunei numeroșilor cititori ai acestei reviste, și mai ales mamelor și viitoarelor mame, căci ele și numai ele pot fi și trebuie să fie păzitoarele caracterului rasei noastre.

Un bun romîn

La restaurant :

Clientul (către un chelner legat la un ochi) :
Ce ai ? Oftalmie ?

Chelnerul : Nu știu, Domnule. Să mă duc să întreb la bucătărie.

BUCURESTENE

— NOCTAMBULII —

Noctambulii se recrutează de obicei din tinerii de curând debutanți în literatură, ca și în viață, din artiștii pe cari prezentul ingrat îi face să se îmbete de deliciale gloriei viitoare, din amatori de artă cari, în neputință de a cunoaște operele, se mărginesc la cunoașterea artiștilor, în sfârșit din toți acei vizitatori născuți cărora munca zilnică și zilnică închizându-le drumul idealului, cer nopților câte-va clipe de uitare de sine și de visare.

Aceștia sunt noctambulii democrației, noctambulii bohemii cari, știu să guste poezia nopței și a stradei, pasionați de senzații noi, rafinați cari pot prinde farmecul orgiilor, în deosebire de noctambulii burghezi cari sunt împinși la orgii

...de-un instinct așa de van
Ce le vine și la paseri de vre-o două ori pe an.

De obicei, noctambulul e un provincial de curînd debarcat, orbit de lumina și fastul vieții bucureștene.

Transportat din liniștea orașelului său de provincie, în care se stinge, o dată cu lăsarea nopței, ori-ce sgomot și mișcare de viață, provincialul artist, e luat fără nici o rezistență de curentul nocturn și dus în vultorea orgiilor.

Pentru el o tavernă sgomotoasă, încalată în nori de fum și cu un public vesel și glumeț, cu cântărețe cu ochii mari și frumoși, e ceva nou și nevisat încă, în puritatea vieții lui de provincie.

Mizeriile stradei, scenele mișcătoare și durerile care n'au curajul să se afigure ziua, martirii vieții, toate îl fac pe tânărul noctambul să iubească din ce în ce viața de noapte, veselă și dureroasă, care îi sguđuie sufletul cu contrasele ei.

Ziua, când fericiții vieții se bucură de căldura dulce a razelor de soare, de verdeața arborilor și aleelor, de ciripitul paserilor, noctambulul redactează dormitând un articol de gazetă, ori scrie o petiție, sau se trudește să facă să priceapă pe un copil excepționalei declinării a III-a.

Dacă noctambulul e Bucureștean, atunci primul lui traiu a fost viața monotonă și pedepsită a internatelor, cu profesori severi, cu pedagogi pretențioși, cu zile de consemnare și repetiții. Când porțile internatului s'au dat în lături, noctambulul setos de deliciale vieții, s'a aruncat singur, orbește, în vultorea plăcerilor.

Așa s'au întâlnit la un loc provincialii și capitaliștii, și-au dat mâna și s'au înțeles.

De atunci au format un grup solidar și nedespărțit, cu devisa de a'și astupa cât mai bine rănile pricinuite în lupta zilnică, de a uita totul și de a se lăsa purtați și amețiți de legănarea valurilor vieții.

Doar gloria literară, pentru care provincialul a venit la București, și pentru care capitalistul artist a dat cu piciorul carierelor lucrative, le turbură din când în când visurile și le arată inutilitatea și neputința vieții destrăbălate.

Atunci noctambulii devin tandri și sentimentali, încep să confeseze unul altuia planurile viitoarelor opere, schițează personajele și peripețiile intrigei, vorbesc cu expansiune de succesele ce îi așteaptă, de gloria și laurii care le vor înconjura fruntea.

Intr'o noapte târzie am surprins într'o cafenea goală, pe un noctambul fanatic, care de ani de zile visa succese literare.

— Ei, când îți scrii romanul? sunt deja trei ani de când îl ai în minte, l'am întrebat.

— Romanul! nu îl mai scriu; îmi răspunde prietenul cu un zîmbet trist. Am început să-l trăesc în fie-care noapte.

D. Karr

CARȚI NOI

Sub această rubrică vom publica tot ce ni se va trimite de către dd. autori.

De-o cam dată ne facem plăcere a anunța apariția volumului talentatului poet C. Z. Buzdugan, «*Singurătate*» În cele 80 pagini ale elegantului său volum, autorul, destul de cunoscut și apreciat în lumea literară, cântă mai mult durerea. Și e explicit : d. Buzdugan e socialist și ca teorie și ca inimă.

Volumul are bucăți de toată frumusețea, așa că, citindu-l, te recreezi.

Il recomandăm cu căldură

CRONICA EVENIMENTELOR

Joi 15 Ianuarie.— *In țară*: D. Mica Georgevici a fost numit ministru al Serbiei în capitală.—O scufundare de teren s'a întâmplat în com. Runcurel jud. Mehedinți, 80 de hectare s'a scufundat cu mai multe case, nici un accident de persoane. În Constanța s'a format o societate a funcționarilor locali cu un scop foarte nobil: ajutor mutual. Comitetul se compune din următoarele persoane notabile: președinte d. El. Estiote; vice-președinte d. G. Theodor; casier d. D. Z. Rădulescu secretar d. Al. Roșca; membrii dd. Ion Asan, N. Badea și Șt. Vlădoianu.— P. S. S. Episcopul Ghenadie, mure la Neapole. *In streinătate*: Femeile sase depun Impăratului Frantz Ioseph o petiție de protestare contra maghiarilor.—Interpelarea d-lui Samary, anunțată în Parlamentul francez, relativă la desordinele din Algeria a fost amânată pentru 10 Februarie.

Vineri 16 Ianuarie.— *In țară*: D. P. Calluda se transferă ca inginer șef al jud. Muscel, de la Vlașca.—Un mare incendiu consumă la Galați în str. Tecuci trei prăvălii și reușesc o petiție de 100.000 lei.—D. senator Vericenu, membru al grupului avelienist își dă dimisia din acel grup printr-o scrisoare motivată.—Se fac alegeri de deputați și reușesc: la Némțu d. N. Theodorescu, liberal, cu 86 voturi; la Teleorman d. Al. Culoglu, liberal, cu 206 voturi contra 173 obținute de d. general Gh. Manu; la Gorj d. T. Cămărășescu, junimist, cu 105 voturi contra 95 obținute de d. Ștef. Dobronenu, liberal; la Bacău, d. Jean Lecca liberal, cu 659 voturi, contra 73 obținute de d. Capșa conservator. *In streinătate*: Marea grevă a lucrătorilor de mașini din Londra s'a terminat. Regele Milan al Serbiei a fost proclamat comandant-șef al armatei. Principele moștenitor al Greciei, George, vrea a fi numit guvernator al insulei Creta.

Sâmbătă 17 Ianuarie.— *In țară*: La alegerea unui deputat al col. I de Camera al jud. Prahova reușește d. Theodorini, liberal, cu 247 voturi, contra d-lor Lahovary, conservator, cu 158 voturi și G. Cantili, cu 72 voturi.—90 de condamnați de la Ocele mari se răscolă cerând venirea d-lui Dianu, directorul general, care și pleacă la fața locului. Febra tifoidă a încetat în capitală, în schimb la Focșani bântue o epidemie de pojar, sunt 57 casuri noi. *In streinătate*: Câte-va sute de studenți fac manifestațiuni anti-zoliste la Paris.—Țarul menține candidatura Principelui Gheorghe cu toate că Sultanul nu voește.

Duminică 18 Ianuarie.— *In țară*: Un fiu al d-lui maior Boteanu, din str. Sf. Apostoli, în etate nuna de 17 ani, se împușcă.—Se serbează aniversarea Liceului Lazăr. *Din streinătate*: D. Chamberlain a pronunțat un discurs la Birmingham, în care a declarat că Anglia, de acord cu toate puterile mari, vrea să deschidă comerțului, piața Chinei. Anglia nu vrea nici China, nici Africa, ea nu cere de cât respectarea drepturilor sale.

Luni 19 Ianuarie.— *In țară*: Resvrătirea celor 90 ocași de la Ocele mari e potolită imediat ce sosește la fața locului d. Gr. Dianu, directorul penitenciarelor. Ei cereau micșorarea lucrului.—Președintele al consiliului județean de Teleorman s'a ales d. Colonel P. Macea, iar vice-președinți d-nii Colonel Papadopol și d. V. Modolea.—Simpaticul d. Gh. Morțun,

fostul secretar general la interne e numit prefect de Botoșani. Numirea sa e primită cu plăcere de toți oamenii politici.

In străinătate: Un mare incendiu a izbucnit la opera din Solodovnikow, Rusia. A ars tot teatrul, 8 persoane greu rănite. Afacerea Dreyfus tot nu s'a terminat. În parlamentul italian, guvernul a declarat că nici un atașat militar italian n'a avut vre un raport direct sau indirect cu Dreyfus.

Mercuri 21 Ianuarie.— *In țară*: Se termină un proiect pentru facere de splaiuri pe Dâmbovița de la usina electrică până la Ciurel.—D. Epurescu, apostrofat de colegul său, deputatul Dobrescu, trimite martori acestuia.—Perceptorul orașului Bacău, Cancioff, fuge cu vre-o 10.000 de lei.—*In streinătate*: În Paris a început judecata colonelului Picquart, amestecat în procesul Dreyfus, ca principal instigator.—În Austria animositățile dintre naționalități se întind. Azi a intrat în luptă și studențimea; din toate părțile se anunță suspendarea cursurilor universităților.

Dintr'un ziar de provincie:
„Numitul X. și-a sburat creierii. El și-a tras azi dimineță un glonț, care i-a străbătut inima. A murit instantaneu.

MOȘ GHEORGHE

Mă uit pe ferestră la el: cât îi ziua de mare, ba încă de noapte de sunt două-trei ceasuri până la ziua, nu stă locului nu rămâne curte nemăturată, apă neadusă, nu rămâne vas nespălat,—dar nici gurița nu-i tace. De ce să tacă? Apoi de ar tăcea din gură ar mai fi el cunoscut de atâta lume, ar mai avea atâția prietini, atâția protejați? Aida de!

— Bună ziua, moș Gheorghe, ce mai faci?

— Mă, fagi d'aci că-ți dau una în cap.

— De ce, moș Gheorghe?

— Mă n'auzi, vezi tu asta, te lovesc acum...

Ast-fel răspunde moș Gheorghe tuturor acelor cari-l întâmpină cu «*Bună Ziua*» Moș Gheorghe numai amenință... cu gura și fie-ce amenințare e'nsoțită de cite o injurătură. Adese-ori nu știe nici cine i-a vorbit Moș Gheorghe și-are însă «*protejații*» lui, prietenii lui cu cari vorbește omenește și se cinstește cu ei la băcănia din colț.

— He, he, cine a fost moș Gheorghe!...

Sunt de-atunci peste două-zeci de ani. Ce iute se scurge vremea, ce iute trece, pare că a fost ieri, dar vremea nu trece, ci noi ne trecem.

În piața Amzei era cazarma pompierilor naționali ai orașului.

Între toți oamenii, unul era cel mai voinic, mai frumos și mai îndemănat și vrednic, Doamne, de nu l' întrecea nimeni de ar fi fost cu stemă în frunte. A-și face datoria era pentru Gheorghe cea mai mare și mai sfântă credință; de aceea l'și iubea căpitanul Oporeanu, care, cind se întâmpla o nenorocire, în el l'și punea toată speranța.

...Tirirrii ritatarii...

— În picioare băeți, caii la pompa și... după gonaci... se aude glasul căpitanului. Și pompierii se 'ntreceau care mai de care să plece mai întâi cu pompa la foc.

Ce foc grozav! Așa foc nu s'a mai pomenit în oraș:

Făși lungi de fum neg-u-cenișiu se întindeau 'n văzduh.

Flacări roșiatice și albastre se ridicau spre cer.

Troznete îngrozitoare se auzeau.

Se cutremura pământul de atitea pocnete înspăimântătoare.

Lumea, înfricoșată de privescerea grozavă ce se desfășura înaintea ochilor, fugea, se oprea, nu știa ce să facă.

Vintul bătea cu furie.

O căldură, o dogoreală nesuferită, înăbușitoare, străbătea pină 'n depărtate străzi Sute și mii de case erau aproape să devie pradă îngrozitorului incendiu; mii de suflete rămase pe drumuri.

În aceste trosnete de lemne aprinse, plânsete de copii speriați, un țipăt sfâșietor de dureros răsbātu pin'afară.

— Sergent Gheorghe, intră cu toporașii și taie ce-ți ese 'n cale... strigă căpitanul Oporeanu.

Dar sergentul Gheorghe era cu gindul la țipătul disperat din mijlocul focului Ochii-i erau ațintiți spre partea aceea. Deodată un tavan și-un zid se prăbușesc. O copilă ale cărei vestimente ardeau căzu peste grămezile de cărămidă și de jericic.

Ca o fiară sălbatecă, Gheorghe se repezi cu brațele întinse în mijlocul pijolului. Un alt zid se dărâmă în urma lui, astupându-i calea. Dar Gheorghe nu știa de asta; pentru el o viață omenescă prețuia atâta de mult, că pentru a scăpa pe cine-va, ar fi înfruntat orice pericol. În fața curajului tot se dă la o parte.

Peste câte-va minute Gheorghe eși afară cu copila în brațe. A fost nefericită brava lui: nefericita era cu capul zdrobit, părul ars, fața aproape desfigurată și fără suflare.

Nimeni nu i-a putut-o scote din brațe, așa de încețate erau mâinile voinicului Gheorghe peste corpul bieteii fete.

Dar n'apucase să se uite la ea de e vie ori mortă, că o grindă aprinsă se prăvăli și l' trăsni în cap de-l dădu grămadă la pământ.

Peste două luni, când a eșit din spital, Gheorghe nu mai era sănătos: vorbea singur, nu mai cunoștea pe nimeni. Și de atunci a rămas ceea ce-l pôte vedea oricine pe străzile Capitalei: îmbrăcat zdrențaros, iar la spinare vecinic cu un sac plin de hârtii, sdrențe și bucăți de lemne, alegându-se de toți drumetșii și trăind din mila unuia și altuia.

I. C. Georgescu

FINANCE-INDUSTRIE-AGRICULTURA

*. Știrile din piețele streine sunt excelente Numerarul e abundent peste tot locul. Banca Germaniei a scăzut scontul de la 5 la 4%.

Rentele noastre la Berlin ca și la Paris sunt în urcare; 4% române fac la Berlin 94,20 iar la Paris 94,50 cu bune cereri.

În București târgul rentelor și al tuturor valorilor e animat, și cursurile în urcare, aproape pe toată linia. Renta română 5% perpetuă a închis cu 104 contra 103 săptămâna trecută.

Societățile de asigurări cotează: Dacia România 431-429; Naționala, de Asigurare 474-476 iar Patria 110-107.

Valorile industriale fac: Bazalt acțiuni 885-375; Bazalt obligațiuni 6% 100; Construcțiunile 140-136; tramvaiul cu 840-820, iar Baia Centrală 105-100.

* Ministerul de finanțe a distribuit situația tesaurului român pe cele d'întăiu 8 luni ale exercițiului corent, de la 1 Aprilie până la 30 Noembrie 1897.

După această situație, încasările din Noembrie au fost mai bune de cât cele din Octombrie, Comptul constată în adevăr la încasări 130.259.433 franci, iar la cheltueli 128,240,327 și să incheie la 30 Noembrie cu un excedent de încasări de 2.019.106 franci, contra 617,732 la 31 Octombrie 1897.

VESTITUL BOSCO

Cine n'a auzit de vestitul scamator Bosco, care pe vremea lui, adică pe la 1820—1830, făcea minuni, fermecându-ne cu abilitatea sireteniiilor sale? Cine n'a auzit? Și apoi, chiar o vorbă a lăsat în dicționarul limbei noastre acest maestru al prestidigitațiunii, acest *șarlatan* (cum zic francesii), adică cuvintul *boscărie* care înseamnă pe moldovenește: scamatorie.

Bartolomeu Bosco s'a născut la 1793 în Turin. Din cea mai fragedă vîrstă dedea semne de o mare îndemănare. Destinându-se carierei armelor a făcut mai multe campanii sub Napoleon I.

Rănit într'o bătălie din campania Rusiei (1812), rămase pe câmpul de luptă. Aci chiar avu ocaziunea să pue în practică cu mare succes talentul său de prestidigitație, căci, prefăcându-se mort scoțea la rëndul său prin busunare pe soldatul, care venise să'l jefuiască. Fu ridicat de pe câmpul bătăliei și dus în Siberia, unde stătu un an și jumătate punend pe toți în mirare prin arta sa. În 1814 a fost răscumpărat, apoi părăsind cariera armelor a călătorit 18 ani de-a rëndul prin Europa și o parte a Orientului, dând reprezentațiunii uimitoare peste tot locul.

Cu zece ani înainte de înființarea Teatrului Național din Iași, adică pe la 1826, vine și dă reprezentațiune în capitala Moldovei, acest renumit scamator. Chipul cum artistul a știut să pună în mirare publicul ieșan și însemnătatea unor ast-fel de spectacole pentru spiritul timpului de atunci era fără păreche.

În colecțiunile de foi volante ale Academiei Române se află un afiș teatral din 5 August 1826, prin care se anunță reprezentațiunea. El este mai mult nu program desvoltat al spectacolului.

Fiind cel mai vechi anunț teatral ce se cunoaște până acum și oferind un deosebit interes sub raportul limbei, în care este redactat, este de mare folos a'l reproduce în întregime.

„I A S U L“

Cu pozvolenia Inaltei Stăpâniiri

Joi 1826 August, 5, va avea Cinstite Dumealui Monsiu Bartolomeu Boscu, a

arăta mari mahanico — fizicalicești meșterșuguri.

„Spre scriere cu deamăruntul“

1). Dumnealui Monsiu Boscu va cere de la adunare câte-va ceasornice cu care va arăta acest feliu de meșterșug, ce aice încă nu s'au mai văzut și în toate locurile unde s'au mai arătat i-au adus cea mai mare mirare.

2). Meșterșugurile ce au arătat Dumnealui Monsiu Pinetti, tot acele le va arăta Dumnealui Monsiu Boscu cu câte-va ciasoarnice a cinstiților Privitorii: care ciasoarnice vor arăta ciasurile după plăcerea Privitorilor.

3). Tot aceste ceasornice legindu-se într'o basma și aruncându-se de către privitoriu afară pe fereastră, după slobozirea unui pistol să vor afla la acel loc pe carele privitorii îl vor arăta.

4) Se va arăta o Piramidă de cristal cu deosebite prefăceei și metamorfosiri.

5). Se va vedea dintăiaș dată și ulciurul maghicesc, carele ieste o aflare a Dumisale Monsiu Boscu.

6). Se va arăta maghicescul ciasoarnic a vestitului Filadelfia.

7). Dumnealui Monsiu Boscu va da în mîna unui Dami o pasere canar însă trebuie să ia bine seama ca să nu zboare afară: și de la altă Persoană va cere Dumnealui un inel, pe care îl va pune pe masă și după al treilea poruncă se va face nevăzut acelu canar din mîna Damii, și va lua inelul după masă și-l va aduce la stăpânul său. Poate să-și inchipuiască cine-va, câtă răbdare și osteneală au trebuit să aibă meșterșugul maghicesc, până ce-au învățat pe o pasăre ca aciasta un așa fel de meșterșug

8). Se vor aduce două vase din care unul va fi plin cu sămânța de cânepă, și unul cu orez. Dintru aceste vase se va da unul la un cavaler, și celaltă la o damă ca să le fie: și apoi fără atingerea meșterșugului maghicesc să va vedă minunata metamorfosie cum să Persoana aceia, ce au avut vasul acelu cu sămânța de cânepă, va avea vasul cel cu sămînța de cânepă.

9). O damă din adunare va pune pe însuși inelul său într'o cutiuță ce se va afla lângă dansa... și îl va închide. După aceia Dumnealui Monsiu Boscu va da un toc mititel și deșert la un capăt și după porunca meșterului maghicesc, inelul se va face nevăzut din cutiuța cea închisă, și se va afla în locul inelului o pasăre pe care o va arăta Dumnealui Monsiu Boscu, și apoi se va face nevăzută din mîna sa.

10). Dumnealui Monsiu Boscu va arăta fața ciasoarnicului ce se numește filosofico-maghicesc, care va arăta deosebite prefăceri aducătoare de desfătare și vrednice de mirare.

11). Meșterul maghicesc va arăta cuhnea ostășească întru în lagher, care fără nici o gătire va aduce fel de fel de bucate. Și acest joc va face multă desfătare.

12). O figură mică care mai întâi se va arăta Privitorilor cum că nu are nici un fel de gătire meșterșugoașă, va juca după musică, ori în ce loc va vroi. Aceasta este o aflare a dumisale monsieu Boscu.

13). Dumnealui Monsiu Boscu va arăta hulubii maghicesți învățați de Dumnealui.

14). Să va aduce o oală de flori plină de pămînt, care se va arăta Privitorilor, ca să se incredințeze cum cresc, în vreme de cinc minute să vor ivi niște flori firești din felul ce a fost pofțit, cum cresc în grădini: care flori să vor tăia și să vor da în mîna Privitorilor. Acest

fel de meșterșug va pricinui mare desfătare, mai ales pentru Dami.

Locul nu iartă a însemna aicea mai multe feluri de meșterșuguri, ce să vor arăta. Căci precierie ar pricinui cinstitei obștii numai osteneli supărătoare: iar Dumnealui Monsiu Boscu, nădăjduște, că prin meșterșugurile sale va aduce cea mai desfătătoare mirare.

„Prețurile Locurilor“

Locul întâiu să plătește 6 sorocoveți

Locul 2 să plătește 3 sorocoveți

Locul 3 să plătește 2 sorocoveți

Casa se deschide la zece ciasuri și jumătate de zi, începutul va fi la unsprezece ciasuri și jumătate... și sfîrșitul la un cias și jumătate de noapte».

Nu avem critica ziarelor de pe atunci, nici mărturia spectatorilor uimiți de atât meșterșug, dar ceea ce e sigur este că Bosco părea tuturor dracu pe pămînt.

Bosco a murit la 1863 în Gruna, lângă Dresda. **An. Tic.**

CORPURILE LEGIUITOARE

Joi, 15 Ianuarie. — *Senatul*: Se depune proiectul de lege asupra sindicatelor agricole. Se votează indigenatele d-lui V. I. Gologan, C. Vișoreanu și Fr. Bonel chimist. D. I. F. Robescu desvoltă o interpelare. *Camera*: Se anunță mai multe interpelări și se votează indigenate.

Vineri 16 Ianuarie. — *Senatul*: Se citește o scrisoare a A. S. R. Principeului Ferdinand, din Nissa. — Se autorisă jud. Drohoi a contracta un împrumut de 300000 lei, iar jud. Vilcea unul de 500.000. Se aprobă regulamentul telegrafic internațional. *Camera*: D. Ioan Grădișteanu face o interpelare în chestia Maghiară. Se votează o pensie de 350 lei d-lui Rose Ștefănescu.

Sîmbătă 17 Ianuarie. — *Senatul*: d. dr. Petrini Paul anunță o interpelare relativă la facultatea de medicină. Se votează recunoașteri și naturalizări. — *Camera*: D. Poenaru Bordea anunță o interpelare, relativă la participarea României la expoziția din 1900 de la Paris.

Luni 19 Ianuarie. — *Senatul*: d-nii Colonelii Obedeauu și Budișteanu fac două interpelări. *Senatul* trece apoi în secți. *Camera*: d. Politimos face o propunere de a se pune în incinta Camerei bustul bărbatului remarcabil, decedatul Gr. Păucescu. D. Bianu face o propunere identică relativă la bustul lui Gh. Chițu, distinsul fost ministru. Ambele propuneri se admit. Se validează apoi ultimele alegeri.

Marti 20 Ianuarie. — *Senatul*: Se depune pe birou proiectul de lege relativ la *regimul apelor*.

Camera: D. Dobrescu-Argeș desvoltă interpelarea relativă la funcționarea ilegală a serviciului de antropometrie. — Se începe discuția relativă la proiectul de lege asupra concesiunii de acordat fabricelor de hîrtie.

POȘTA REDACȚIEI

Persoanelor cari ne-au trimis manuscrite: a fost imposibil a le cerceta. În no. viitor la fie-care răspunsul. *Gerard*. primim traduse după reviste științifice recente. — *Deslegătorilor întrebării noastre*: în no. viitor se începe publicarea numelor. — *Abonamentului*: abonamentele se fac doar pe un an și plata anticipată. Vă mulțumim de concursul ce voiți a ne da. Vom publica numele tuturor persoanelor ce ne sprijină.

MAXIME DU CAMP

2

MEMORIILE UNUI SINUCIS

Capitolul I

— Ei bine! îi zisei eu.

El păru că se reculege câte-va secunde, apoi cu o voce pe care se zisea să o calmeze, 'mîi răspuse cântărind fie-care cuvânt:

— Din scrisoare, am avut trista sigurață că femeia mea mă înșelă și că d-ta îi erai complice. Cu toate bunătățile ce am avut pentru ea, cu toată dragostea mea, femeia mea nu mă mai iubește; și d-tale 'ți datoresc turburarea căsniciei mele și nenorocirea vieții mele întregi; d-ta m'ăi adus la rușine și la ridicol, mi-ăi sfărâmat pentru tot d'a-una liniștea, te-ăi condus ca un miserabil.

Il apuca de braț intrerupându-l și îi zisei:

— Înțeleg și 'ți respect drepturile d-tale rănite, dar e un drept pe care nu 'ți-l recunosc, și de care te opresc să uzezi: acela de a mă insulta. Totul se poate termina în mod convenabil și fără injurii. Fii om cum se cade, te rog. Dacă vii să mă provocî, sunt gata pentru o întâlnire cu d-ta unde vrei, cum vrei, și când vrei.

— Hotărîrea mea, 'mîi răspuse el, este irevocabil luată, de a nu mă bate de loc cu d-ta; d-ta ești tînăr, eu nu mai sunt, apoi d-ta mai ai oare-care abilitate de spadasin și n'am de loc poftă să fac experiență.

— Atunci, ce-ai venit să faci aici?

— Veî ști, reluă el, dacă vrei să mă ascuți. Eu nu sunt de părere că onoarea sgrîriată se cârpește cu lovituri da spadă, și nu mă voi bate cu d-ta, după cum am avut onoarea să 'ți spu; apoi fiind-că eu sunt stăpânul situației, nu voi de loc s'o pierd. Înțelegi, că d-ta nu mai poți intra în casa mea, fiind-că vederea d-tale mi-ar

fi nesuferită; pricepi de asemenea că-mîi datorești oare-care reparație; am venit să-ți cer să pleci din Paris, pentru cit-va timp, și cuvîntul d-tale de onoare că nici o dată nu vei căuta să mă vezi pe d-na B.; cu aceste două condițiuni, consimt să ert o greșeală.

Voi să'l intrerup...

— Pardon, urmă el, n'am isprăvit.

Dacă 'mîi refuzî cererile mele foarte legitime voi remite această scrisoare în mâinile procurorului; va fi deajuns cred să stabilească delictul, și atît amanta d-tale cât și d-ta veți fi condamnați pentru adulter; măi mult, cer să-mîi dai toate scrisorile pe care le ai de la d-na B. pentru ca să le distrug.

Cu toată ciuda și furia mea, simțeam că omul acesta avea dreptate. Rămăsei nemișcat, reflectând și căutând în zadar o eșire din strimtoarea în care mă găseam.

— Aștept răspunsul d-tale, 'mîi zise el după câte-va minute.

— Vi 'l voi face cunocut în două-zeci și patru de ore, respunsei eu, și mă ridicai pentru a-l concedia.

— Voi veni eu însu-mî să 'l ia, mâine la vremea prînzului, și dacă nu va fi așa după cum voi eu, la ora unu voi fi la Palatul de Justiție.

După aceste cuvinte, visitorul meu mă salută profund și plecă.

O întrevvedere periculoasă

Eu, natural, nu puteam lua nici o hotărîre înainte de a fi văzut pe Suzana. Spre seară primii un bilet, de la ea, adus de camerista ei.

«Vino la noapte, 'mîi scria ea; cu ori-ce preț, eu voi veni în camera Luisei, măcar «numai să te măi sărut o dată. Pe el l'ai «văzut? Sunt moartă de durere și de frică. «Ori ce-oi face nu uita că am un fiu, și «că eu nu pot să-i las de mine amin-«tiri care să 'l facă să roșască. Cerul să «aibă milă de noi».

Abia așteptai să se facă noapte. Neștiind ce să fac plecai la Operă. Simțeam nevoe par'că să au l' musică. Se juca Huguenoții;

o dată cu ultimele note ale duetului lui Raul și Valentina, isbucni în lacrimi.

La eșire eram mai liniștit, gata la orice, dar nestrămutat în hotărîrea de a scăpa pe Suzana. Două-spre-zece ore sunară, mă îndreptai spre locuința ei. Luisa mă aștepta înaintea porții; suii cu ea cinci etaje pe scara de serviciu și intrai într'una din aceste mici mansarde, strimte și nesănătoase cari servesc în locuința servitorilor în Paris.

Pentru ori-ce întâmplare 'mî luasem cu mine pistoalele, foarte decis de a usa de ele, dacă d. B. m'ar fi forțat printr'o apariție neașteptată. Le pusei pe un scaun și așteptai.

O candelă licărea într'un colț, un deșeptător, agățat într'un perete, bătea regulat tic-tacul sevă monoton, câte-va trăsuri grele ce treceau pe stradă, sguđuiau din când în când casa întregă. Luisa tremurând și palidă privia spre scară, prin ușa ei între-deschisă. Din când în când schimba încet, cu ea, cuvinte.

— Aud un sgomot!

— Este ea?

— Nu, așteaptă; e bucătăreasa vecinei, care închide ușa.

Pe urmă tăceam și nu măi auzeam nimic.

— Dacă nu s'ar deștepta domnu, zise Luisa.

— Nu măi auzi nimic?

— Nu. Noroc că e bolnav copilul și are un pretext ca să se scole.

Patru ore, patru ore de chin se petrecură așa.

Luisa, obosită de neliniște și de nesomn așipise pe un scaun, rezemată de pat.

În fine un sgomot ușor de pași infundați se auzi pe scară și Suzana se aruncă în brațele mele.

Era cu picioarele goale cu umerii acoperiți numai cu un șal. Măi întâi n'a fost de cât un lung suspin, tremura, îi era frig. O învelirăm. Luisa îi săruta mâinile și brațele.

(Va urma).

CAROL A. FRANCKE

BIUROU TECHNIC

Biuroul: Str. Academiei, No. 47
(vis-à-vis de Ministerul de interne)

Depoul: Calea Griviței No. 81

Materiale de Construcțiuni:

Ciment; var alb gras și hidraulic; grinzî de fer; șine vechi de drum de fer; plăci izolatoare de asphalt; tablă de fer ondulată, galvanisată, plumbuită și de zinc; țevi de fer, fontă și plumb.

Instalațiuni de:

Încălzire prin calorifere cu aburi; lumină electrică; fabrici pentru fabricarea berei; fabrici pentru fabricarea cărămizii; tăbăcării.

Mașine de ori-ce fel: Mașini de făcut ghiață, mori, turbine, cazane.

Ori-ce fel de mașini și unelte pentru lucrarea ferului, lemnului, etc.

Motoare, locomobile, pompe, gatere, etc.

Mare depou de articole pentru instalațiuni de gaz, apă și Tot-la-canal.

Sală de expozițiune de lămpi pentru gaz aerian și electricitate.

DROGUERIA

I. ZAMFIRESCU

SE VA MUTA

DE LA Sf. GHEORGHE

IN CASA PROPRIE

No. 8—Strada Academiei—No. 8
BUCURESCI

Administrația depositului de Vinuri și Cognac

DEALUL ZORILOR

107 — Calea Victoriei — 107

Are onoare a face cunoscut onor. public că acum când vinul—aliment principal în fie-care casă,—se găsește cu greu, din cauza recoltei compromise a anului acesta, își permite a atrage atențiunea că la *depositul sevă de vinuri*, din calea Victoriei No. 107, firma «Dealul Zorilor», se găsește vinuri vechi curate și naturale din viile d-lui C. Carlov, care cu toată lipsa din acest an nu se vind de cât cu 10 lei decalitra, garantând vechimea, acurateța și naturalitatea, ast-fel că azi când micii *depozitari* recurg la toate mijloacele ca să poată ține piept concurenței, noi asigurăm măi mult ca ori-când că putem furnisa diferite *vinuri vechi, albe și negre, infundate*, precum și *cognac, rom, țuică, liquer și mastică, cu prețuri moderate*.

Comenzile se primesc la deposit prin cărți poștale și se expediază prompt la domiciliu.

CABINET DENTISTIC

ȘI

ATELIER DE DINȚI ARTIFICIALI

NICOLAE MARIESCU

Chirurg-dentist de clasa I-a. Diplomat
al școlii dentistice din Paris

Voind a da o măi mare extensiune lucrărilor de arta dentistică, a hotărît să scadă la jumătate prețurile curente după tarifa următoare:

Un *dinte lei 10*; 2 *dinți lei 16*, adică a 8 lei unul; 3 *dinți lei 21*, adică a 7 lei unul. De la 4—10 *dinți* câte 6 lei unul; de la 10—20 *dinți* câte 5 lei unul. O *dentură completă* (28 *dinți*), lei 120, adică a câte 4 lei și 25 bani unul; O *extracțiune fără anestezie locală lei 3*; O *extracțiune cu anestezie locală lei 5*; O *extracțiune cu cloroform lei 30*; Un *plombaj care nu necesitează tratament lei 5*; un *plombaj care necesitează tratament lei 10*.

Strada Academie 37 și Calea Victoriei 74.

Registre, carnete pentru moșii, păduri, biserici, școli, state de lefuri, se găsesc de vânzare la *Tipo-Litografia Dor. P. Cucu*.